

HỒI THỨ MƯỜI MỘT HÀNH TUNG BẤT ĐỊNH

A di đà phật...

Nhất Phàm đại sư vừa lần tràng hạt, vừa niệm phật hiệu. Sau câu phật hiệu đó, Nhất Phàm chiếu tinh nhãn sáng ngời vào Tử Kiếm Thường Nhẫn:

- Bản tăng chỉ muốn đem lời tốt cho thí chủ.

Thường Nhẫn lắc đầu:

- Đa tạ đại sư.. tại hạ không muốn nghe.

Nhất Phàm cau mày:

- Tại sao thí chủ không muốn nghe ?

- Không muốn nghe là không muốn nghe, chứ chẳng cần biết tại sao.

- A di đà phật... Thí chủ hãy xem lại thanh kiếm của thí chủ, nó đã nhuộm màu đỏ của máu. May mắn cho thí chủ, là tất cả những người thí chủ ra tay sát tử đều là những nhân vật đáng chết trong giang hồ, nhưng lần này thí chủ quyết lấy mạng Tiểu Quân, thí chủ đã tự đưa mình vào cảnh giới không lối thoát. Bản tăng nói chắc như vậy.

Tử Kiếm tháo thanh kiếm đeo sau lưng:

- Đại sư... Thường mỗi luyện một chiêu độc kiếm sát nhân đúng mười năm cốt cũng chỉ lấy mạng Tiểu Quân mà thôi. Tất cả những đại cao thủ đã chết bởi thanh huyết kiếm này, mục đích của Thường mỗi cũng chỉ để ẩn chứng chỗ linh diệu của chiêu kiếm đó trước khi đối mặt với Tiểu Quân.

- Thì ra là vậy. Cớ sao Tử Kiếm lại chủ định muốn giết Tiểu Quân.

Tử Kiếm Thường Nhẫn hơi nhếch mép:

- Chuyện của tại hạ. Tại hạ không muốn đại sư nghe. Cứ cho là Thường Nhẫn nhận sứ mạng giết Tiểu Quân vì kim ngân.

- Các hạ giết người vì vàng ?

- Cứ cho là thế. Đại sư đừng thắc mắc gì thêm.

Nhất Phàm đại sư thở dài một tiếng:

- Các hạ không hạ sát Tiểu Quân không được à ?

- Không giết không được !

Nhất Phàm đại sư lắc đầu:

- Tử Kiếm các hạ nên biết một điều rằng. Tiểu Quân chết bởi thanh kiếm của người rồi người cũng không có đất dung thân trong chốn giang hồ. Tử Kiếm các hạ biết điều đó chứ ?

Thường Nhẫn gật đầu:

- Biết !

- Vậy sao các hạ cứ khư khư đòi giết Tiểu Quân bằng được ?
- Sứ mạng của Tử Kiếm.

Nhất Phàm thở dài một tiếng:

- Bần tăng nghĩ Tử Kiếm các hạ muốn chữ danh Thường Nhẫn nổi tiếng trong thiên hạ
- Cũng được. Mỗi người có một suy nghĩ riêng, không ai giống ai.
- A di đà phật. Bần tăng quả thật không muốn thí chủ tự tìm vào cửa chết.
- Ai có thể nói Thường Nhẫn chết được chứ. Tại hạ đa tạ tấm lòng từ bi của đại sư.

Nhưng cái chết chỉ có thể đến với Xảo quỷ Tiểu Quân mà thôi. Thật ra đại sư không muốn Tiểu Quân thảm tử bởi Huyết Kiếm của Thường Nhẫn.

Nhất Phàm lắc đầu:

- Chưa chắc các hạ là đối thủ của Tiểu Quân.
- Nếu đúng như vậy... Huyết kiếm sẽ gãy, và chẳng một ai còn nghe đến Tử Kiếm Thường Nhẫn.
- A di đà phật... Không thù, không oán, không ganh đua cố sao phải quyết đấu với nhau chứ ?

- Đó là sứ mạng của tại hạ.

Nhất Phàm đại sư thở ra một tiếng. Tiếng thở ra của lão thật náo nê ủ dột:

- Bần tăng có một đề nghị thế này.
- Đại sư cứ nói.
- Bần tăng sẽ tỉ thí với thí chủ thay cho Tiểu Quân.

Tử Kiếm lắc đầu:

- Sinh mạng của đại sư không bằng Tiểu Quân.
- Bần tăng không đủ bản lĩnh ấn chứng võ công của Tử Kiếm Thường Nhẫn sao ?
- Tại hạ nói về cái mạng.
- Mạng của bần tăng không bằng Tiểu Quân à ?
- Đối với sứ mạng của tại hạ, đại sư chết cũng không thể cho Tiểu Quân được.
- Nói như vậy bần tăng muốn tỉ thí với Tử Kiếm các hạ.

Tử Kiếm Thường Nhẫn lắc đầu:

- Đại sư không có tên trong danh sách mà tại hạ phải dụng đến Tử Kiếm.
- Dù bần tăng không có tên trong bản danh sách các hạ phải động thủ, nhưng một khi các hạ đã có ý hạ sát Tiểu Quân thì bần tăng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Tử Kiếm Thường Nhẫn lắc đầu:

- Đại sư đi tìm cái chết nhưng không đúng chỗ rồi.

Tử Kiếm Thường Nhẫn vừa dứt lời thì bất thần thêm mười cao thủ nữa xuất hiện.

Nhất Phàm đại sư thấy những người đó, liền niệm Phật hiệu rồi xá một cái.

- Giang Nam Thập tướng cũng đến Hồ Lạc Thủy vì Tiểu Quân ?

Giang Nam Thập Tướng xá Nhất Phàm đại sư. Trong mười người có hai vị nữ hiệp có tướng mạo lẫm lẫm liệt liệt đó là Phi châm Đang Mỹ Dung đã từng nổi tiếng khắp Giang Nam, đứng bên cạnh Đang Mỹ Dung là Đinh Đinh với biệt danh Hỏa cô cô, bởi nàng có đặc chiêu dùng hỏa công trong giang hồ không ai bì kịp.

Sau khi xá Nhất Phàm đại sư, Giang Nam thập tướng hướng về Tử Kiếm Thường Nhãn.

Xung Hóa gần giọng:

- Các hạ chính là Tử Kiếm Thường Nhãn ?

- Đích thị chính là tại hạ.

- Các hạ muốn tiêu diệt Xảo quỷ Tiểu Quân ?

- Đúng như vậy ! Xung Hóa quay lại Nhất Phàm đại sư:

- Đại sư... Không cần nhiều lời với hần nữa, chúng ta giết hần cho rồi.

Nhất Phàm thở dài, niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật ! Đại sư nói với Tử Kiếm Thường Nhãn:

- Một lần nữa bản tăng mong thí chủ hãy nghĩ lại mà tuyên thệ không được đụng đến Tiểu Quân.

Tử Kiếm lắc đầu:

- Không bao giờ tại hạ bỏ sứ mạng của mình.

- A di đà Phật... Bản tăng đã hết lời, không còn cách nào khác.

Đang Mỹ Dung nghiêm giọng nói:

- Không cần nhiều lời với gã sát thủ này làm gì nữa.

Đang Mỹ Dung dứt lời, liền phi thân đảo bộ. Thân pháp của Mỹ Dung vô cùng quái lạ và đặc dị. Đứng ngoài trông Mỹ Dung như hóa thân thành một con tróc quay vùn vụt, rồi từ con tróc vùn vụt đó, hàng loạt những cây trâm vùn vụt bắn ra công thẳng vào Tử Kiếm Thường Nhãn.

Phi châm Đang Mỹ Dung đã xuất chiêu công đối phương, chín người còn lại đầu thể khoan tay đứng nhìn. Giang Nam thập tướng đã cùng thể đồng sanh đồng tử, giờ đây đối mặt với Tử Kiếm Thường Nhãn, họ đâu dám xem thường thanh Huyết kiếm của y, nên không thể để Mỹ Dung một mình đối mặt với Tử Kiếm.

Đinh Đinh lắc hai cổ tay, liền lập tức tay nàng đã xuất hiện đôi vòng lửa soi sáng cả phạm vi bốn trượng vuông.

Xung Hóa thì hờm cây Lang nha bổng nặng non trăm cân, Triệu Tử Long thì tra tên vào cánh cung. Mang Vũ thì vũ lộng mảnh lưới sắc kim loại, Nhan Lữ thì dụng đại đầu đao, Vương Bản thì đôi búa nặng đến hai trăm cân, với hai lưới búa bén ngọt có thể chặt đá như chặt bùn, Nhị Giang thì dụng đôi tủy bút, đầu bút đen nhánh chứng tỏ có tầm kích độc vô cùng nguy hiểm, riêng Lý Lâm Kỳ thì chẳng có thứ binh khí gì.

Lý Lâm Kỳ không như những người kia bay vào đánh Tử Kiếm Thường

Nhẫn, mà chỉ nhảy nhót bên ngoài như một con tiểu hầu xem thật nực cười. Nhưng không phải y chỉ biết nhảy nhót và thị trận không đâu, mà thực ra y là kẻ nguy hiểm nhất, đứng bên ngoài, y thị trận nhưng mắt không rời đối phương để tìm chỗ sơ hở tất công. Lối tấn công của y là ngọn phi đao, một khi phóng ra tuyệt nhiên không thể trật mục tiêu được.

Muôn ngàn cành trăm bản thẳng vào Thường Nhẫn, thế mà Tử Kiếm vẫn không hề nao núng. Y dùng võ kiếm tạo thành một bức tường kim quang đánh bật những cành trăm rơi xuống đất, và tuyệt nhiên không hề rút thanh huyết kiếm ra khỏi vỏ.

Vừa đánh rơi non ba mươi nhánh trăm thì đôi vòng hỏa của Đinh Đinh ập tới. Tử Kiếm băng lên cao, chân đạp vào đôi vòng lửa của Đinh Đinh, đồng thời đưa vỏ kiếm về phía trước, đánh bật luôn ngọn lang nha bổng của Xung Hóa. Thân pháp của y nhanh không thể tưởng được, mặc dù đối đầu một lúc với Giang Nam Thập tướng, bộ pháp của y không hề bán loạn, và tuyệt nhiên cũng chưa cần rút thanh kiếm ra khỏi vỏ.

Vừa đánh bật ngọn Lang nha bốn, Tử Kiếm vừa nghiên đầu thì cây tên của Triệu Tử Long đã bay xoạt qua sát bên tai y. Tránh được cây tên sát tử của Triệu Tử Long, phải thừa nhận Tử Kiếm Thường Nhẫn đã luyện võ công đến cảnh giới tâm ý, thân nhập làm một.

Y gần như đọc được ý niệm trong đầu đối phương, trước khi đối phương ra sát chiêu.

Vừa tránh cây tên của Triệu Tử Long thì đôi quỷ bút của Nhị Giang lại ập tới. Hai đầu bút đen nhánh, trông tựa như đầu của con măng xà chụp thẳng vào đan điền của Thường Nhẫn.

Thế công của Nhị Giang quả là hiểm độc và tàn nhẫn vô cùng. Nếu Thường Nhẫn tránh không được chiêu công này, nhất định đan điền sẽ bể tung, hoặc như chỉ cần đôi quỷ bút chạm vào lớp trang y thôi, độc chất cũng sẽ xâm nhập vào đan điền của y. Để cho độc nhập đan điền, Thường Nhẫn không thể nào thoát được cái chết trước mắt.

Để tránh được đôi quỷ bút của Nhị Giang, Thường Nhẫn chỉ còn cách duy nhất là thoát về sau ba bộ, trong lúc y đang lơ lửng như thế này thì làm sao có điểm tựa để thối bộ.

Ngoài mọi dự kiến của Giang Nam thập tướng và Nhất Phàm đại sư, Tử Kiếm Thường Nhẫn chẳng hề rút thanh huyết kiếm, điểm đặc dị nhất từ lúc y giao thủ với Giang Nam Thập tướng. Tử Kiếm Thường Nhẫn rú lên một tiếng lanh lảnh như rống ngân, bằng một thế hoài long quá bộ, lộn luôn một vòng trên không, khiến đôi quỷ bút lướt sạt ngang phía dưới.

Chỉ trong chớp mắt, Giang Nam thập tướng đã thi triển đúng bốn chiêu tuyệt học sở trường, vị chi tất cả là bốn mươi chiêu thế mà vẫn chưa bức ép được Thường Nhẫn phải rút thanh Tử Kiếm ra khỏi vỏ. Điều đó khiến cho Nhất Phàm đại sư phải bội phục và thác mắc, lần ngưỡng mộ võ công của Thường Nhẫn.

Nhất Phàm đại sư nghĩ thầm :

"Nếu như Thường Nhẫn rút Huyết kiếm có lẽ Giang Nam thập tướng đã chết dưới thanh Tử Kiếm của gã rồi. Cuộc diện này xem ra Thường Nhẫn không muốn lấy mạng Giang Nam thập tướng, nên chỉ một mực chống đỡ bằng thân pháp siêu phàm của y mà thôi. Với võ công xuất thần nhập hóa của Thường Nhẫn, nếu y một mực sát tử Tiểu Quân thì Xảo quỷ đã gặp một sát tinh có 88 một không hai trên giang hồ." Từ ý

niệm, Nhất Phàm đại sư quyết định thi thơ" tuyệt công phạt môn để hỗ trợ cho Giang Nam Thập tướng. Nhất Phàm đại sư hít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi vận chuyển nguyên nguyên vào đan điền, di hóa qua một vòng đai chu Thiên, về mặt nghiêm hẳn lại như đang ngồi trước bồ đoàn phật tổ.

Đại sư ngửa mặt đột ngột trở tuyệt công "Sư tử hống" một công phu của phật đạo có một không hai trong giang hồ. Tiếng rống "Sư tử hống" của Nhất Phàm đại sư cất lên nghe như tiếng sấm vang động trời đất.

Giang Nam Thập tướng đang thi triển tuyệt học đột ngột bị âm thanh Sư tử hống làm cho thất thần, đồng loạt rút binh khí về.

Tử Kiếm Thường Nhân cũng bị tiếng "Sư tử hống" của đại sư chùa Thiếu Lâm khống chế tâm thức. Y hơi bần thần loạn bộ pháp thì Nhất Phàm đại sư đã dụng luôn khâu chuỗi phật gia, điểm luôn vào hai đại huyệt Võ lữ và đan điền của Thường Nhân. Nhất Phàm đại sư vừa ra chiêu công vừa niệm phật hiệu.

- A di đà phật... Bần tăng phải bắt buộc làm như vậy Cách... Cách.... Bất thần bị đại sư phóng chuỗi hạt điểm huyệt, trong lúc tâm đã bất định bởi tiếng rống sư tử của Phật môn, Tử Kiếm Thường Nhân không thể tránh né kịp, hứng trọn luôn thế công của Nhất Phàm đại sư.

Y lão đảo rồi ngã xuống đất.

Tất nhiên Mang Vũ và Lý Lâm Kỳ đâu để vuột mất cơ hội này.

Tử Kiếm Thường Nhân vừa ngã xuống, Mang Vũ đã tung mảnh lưới sắt trông chẳng khác lão chà quặng lưới chà cá. Mảnh lưới sắt chụp gọn xuống thân ảnh Tử Kiếm Thường Nhân như chụp một con kinh ngư đã bị mắc cạn.

Lý Lâm Kỳ xoay chân, ngọn phi đao hiện ngay trên tay gã.

Nhất Phàm đại sư vừa thấy phi đao trên tay Lý Lâm Kỳ biết ngay ý định của họ Lâm tính phóng phi đao lấy mạng Tử Kiếm Thường Nhân.

Nhất Phàm đại sư hét lớn:

- Dừng tay...

Tiếng quát của Nhất Phàm đại sư chậm hơn phi đao của Lý Lâm Kỳ một nhịp. Cánh tay của họ Lý vung lên, một ánh chớp bạc sáng ngời kẻ một đường thẳng tắp, cùng với âm thanh đó phi đao xẻ không khí tạo ra nghe buốt cả cột sống.

Nhất Phàm đại sư nhắm mắt, buột miệng niệm phật hiệu:

- A di đà phật... A di đà phật.

- Bùm...

Một tiếng nổ phát ra ngay khi ngọn phi đao của Lý Lâm Kỳ còn cách mảnh lưới sắt trong có Tử Kiếm Thường Nhân độ hai gang tay.

Khói trắng tỏa ra mù mịt cùng với mùi xú khí khiến không một ai chịu được.

Giang Nam Thập Tướng, và Nhất Phàm đại sư sợ khí độc thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng liền cấp tốc bế khí, vận công phong tỏa ba mươi sáu huyệt đạo, đồng thời đưa tay bịt hai cánh mũi, nhưng cũng không sao chịu được cái mùi xú khí đó. Thế là tất cả mọi người phải nôn thốc, nôn tháo. Nhất Phàm đại sư phi thân về sau mười trượng để tránh cái mùi khó ngửi đó. Giang Nam Thập Tướng thấy đại sư chùa Thiếu Lâm

lui ra mười trượng, cũng bắt chước thổi bộ ra sau.

Khi vùng khói trắng tan, và mùi xú khí cũng chẳng còn, mọi người mới sực nhớ đến Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Giang Nam Thập Tướng là những người đầu tiên phi thân về phía màn lưới sắt.

Mang Vũ thật kinh, quay lại nói với Nhất Phàm đại sư:

- Đại sư... hãy đến đây xem nè Nghe giọng hoảng hốt của Mang Vũ, Nhất Phàm đại sư băng đến bên Giang Nam Thập Tướng.

Trong màn lưới sắt chỉ có ngọn phi đao và râu chuôi hạt của đại sư nằm chổng chơ dưới đất, riêng màn lưới binh khí đặc dị của Mang Vũ thì bị cắt một đường dài.

Nhìn vết cắt đó, Mang Vũ lắc đầu, thở dài một tiếng:

- Chết Mang mổ này rồi. Với vết cắt này, Mang mổ phải mất trọn một con trăng mới có thể kết lại như cũ. Ai hại Mang mổ đến cơ này chứ.

- A di đà phật... Trong giang hồ đâu có thứ binh khí nào sắc bén có thể cắt mảnh lưới kim ty của Mang đại hiệp ngoài cây dao trủy thủ của...

Mang Vũ quay ngoắt qua đại sư hỏi :

- Đại sư ! Cây dao trủy thủ đó của ai ?

Nhất Phàm nhìn Mang Vũ, rồi cúi xuống lượm râu chuôi. Đại sư thở dài một tiếng nói:

- Lão nạp không hiểu được sao y lại hành động như vậy.

Mang Vũ hối thúc Nhất Phàm đại sư:

- Đại sư hãy nói đi... Trong giang hồ ai có dao cắt được màn lưới kim ty của Mang mổ chứ ?

- Còn ai nữa, ngoài Xảo quỷ Tiểu Quân.

Giang Nam thập tướng buột miệng lập lại :

- Xảo quỷ Tiểu Quân !

Đang Mỹ Dung cau mày:

- Xảo quỷ Tiểu Quân ? Bộ gã điên hay sao mà không biết chúng ta đã vì gã mà đối mặt với Tử Kiếm Thường Nhẫn. Đắc được cơ hội hạ thủ sát tinh của gã đâu phải dễ thế mà gã lại phá bình.

Đinh Đinh chấp tay sau lưng, lắc đầu nguây nguậy:

- Nếu như Tiểu Quân không giết Tử Kiếm Thường Nhẫn thì nhất định y sẽ tìm chúng ta đòi lại món nợ này. Lúc đó...

- A di đà phật ! Xung Hóa dựng cây Lang nha bồng:

- Đại sư. Chúng ta làm sao bây giờ ?

- Lão nạp cũng chưa biết tính sao nữa. Lúc này thấy các vị thi thố võ công với Tử Kiếm Thường Nhẫn, lão nạp thấy y tuyệt nhiên không màng đến chuyện rút kiếm để tỷ đấu. Nếu giả như y rút huyết kiếm, có lẽ Giang Nam Thập Tướng đã thảm tử bởi kiếm chiêu của gã sát thủ đó rồi. Chính vậy lão nạp mới dựng đến công phu Sư tử hống giúp

các vị...

Đang Mỹ Dung dậm chân:

- Bao nhiêu người hợp lực mới có được cơ hội giết đặng gã Tử Kiếm Thường Nhân đó, thế mà Xảo quỷ Tiểu Quân lại phá bĩnh. Y muốn gì chứ ? Y muốn giao cái mạng của y cho gã sát thủ đó à ?

Đang Mỹ Dung lắc đầu:

- Xảo quỷ Tiểu Quân có điên không vậy ? Nhất định tôi phải tìm Tiểu Quân hỏi cho ra lẽ.

Đinh Đinh gật đầu:

- Đúng vậy. Tỷ tỷ nói đúng. Chúng ta phải tìm Tiểu Quân hỏi cho ra lẽ.